ΜΟΥΣΙΚΗ
κατά τη γνώμη μου

του ΦΟΙΒΟΥ ΑΝΩΓΕΙΑΝΑΚΗ

Μουσική δωματίου ή Μπάντα;

«Κάμερμουζικ ντι Νάπολι»

Η χειμερινή περίοδος — με τη βοήθεια του καλού θεού, διάβαζε. χάρη στους ελληνοξενικούς συνδέσμους της Αθήνας — προχωρεί κανονικά ..ερήμην της Κρατικής Ορχήστρας της Αθήνας, της Λυρικής Σκηνής, των Ελλήνων μουσικών.

Μετά το ιταλικό Συγκρότημα Μπρούνο Μαντέρνα ένα άλλο συγκρότημα, ιταλικο και αυτό, μονοπώλησε τη μουσική ζωή της πρωτεύουσας. Πρόκειται για το σύνολο πνευστών «Κάμερμούζικ ντι Νάπολι» με επικεφαλής τον Φράνκο Πετσούλο.

Τα δυο αυτά συγκροτήματα δεν έχευν τίποτα το κοινό εκτός ατό την ιταλική τους ιθαγένεια. Τίποτε άλλο. Το σύνολο «Μαντέρνα» ήταν υπόδειγμα εκτέλεσης σύγχρονης μουσικής. συγκινητικο για την ποιότητα της παρουσίασης των νεότερων Ιταλών σι τών. Αντίθετα, το σύνολο «Νάπολης» εξέπληξε με το χαμηλό επίπεδο της εκτέλεσης. Σ ο πρόγραμμα δεν βρήκαμε ούτε δυο λέξεις για την ιστορία του. Πότε ιδρύθηκε, ποια είναι η πείρα του, η σημερινή δραστηριότητά τοι.

Αυτό που ακούσαμε πάντως δεν έχει καμιά, μα καμια σχεση με ό,τι αποκαλουμε μουσική δωματιου. Το συγκρότημα όμως της Νάπολης διακονεί τη μουσική δωματίου, όπως ρητά βεβαιώνει η σύνθεσή του (κουαρτέτο πνευστών — φλάουτο, όμποε, κλαρινέτο, φαγκότο - συν κόρνο) και ο αυστηρός τίτλος του Κάμερμουζικ.

Η εκτέλεση του πρώτου μέρους, Χάιντν και Μότσαρτ — αυτό μονο παρακολουθήσαμε — έδινε την εντύπωση μιας μικρής μπάντας επαρχιακού κέντρου. Από εκείνες τις μποντίνες που παιανίζουν στην πλατεία του χωριού το απόγευμα της Κυριακής, όταν το επιτρέπει ο καιρός. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να σταθεί δίπλα σε συγκροτηματα μουσικής δωματίου, άξιων φυσικά αυτού του είδους.

Ο συγχρονισμός των μελών της «Νάπολης» ήταν ανύπαρκτος. Καμιά ατάκα, ιδιαίτερα στα αργά μέρη — αυτά που απαιτούν μεγάλη προσοχή — δεν ήταν μαζί. Το περίεργο όμως είναι ότι έδειχναν να μην ανησυχούν.

Ανύπαρκτη ήταν και η ηχητική ισορροπία. Σε πολλές φράσεις υπερτερούσαν ηχητικά τα όργανα που είχαν δευτερεύοντα ρόλο. Ιδιαίτερα στα καθαρά συνοδευτικά μέση

Περισσότερο όμως και από τις τεχνικές ατέλειες, το συγκρότημα της Νάπολης υστέρησε στο ύφος και την έκφραση. Καμιά διαφορά έκφρασης ανάμεσα στον Χάιντν και τον Μότσαρτ. Και ακόμα περισσότερο. ανάμεσα στα μέρη των έργων, όπως αίφνης το αρχικό αλέγκρο και το μονουέτο. Ουσιαστικά είχαμε μια άτεγκτη παρέλαση φθόγγου, φόρτε - πιάνο ή το αντίθετο, σε μια άτεγκτη αγωγή (τέμπο): γρήγορο. μέτριο, αργό, χωρίς καμιά εκφραστική διαφοροποίηση.

Εδώ πρέπει ωστόσο να διαχωριστούν οι ευθύνες. Από τους δυο παράγοντες της εκτέλεσης. μουσικοί - μαέστρος ο τελευταίος είναι υπεύθυνος για τις τεχνικές και μουσικές ατέλειες του συγκροτήματος

Με κινήσεις μεγάλες, όπως αυτές που χρησιμοποιούν οι μαέστροι μπάντας, ο διευθυντής του συγκροτήματος Φράνκο Πετσούλο απλώς μετρούσε. Υποδείκνυε το μέτρο, χωρίς καμιά άλλη κίνηση για την έκφραση, το χρώμα, την έξαρση ή τη λυρική απόχρωση. Πώς να αντιδράσουν οι μουσικοί σε μια διεύθυνση που δεν ζητάει παρά μόνο φθόγγους; Κρίμα.

(Ωδείο Αθηνών. 23.10.87).